

РЕШЕНИЕ

№ 389

гр. Пловдив, 07.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на трети февруари през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Светлана Ив. Изева Въззивно гражданско дело
№ 20245300503033 по описа за 2024 година

Производство по реда на чл.258 и сл.от ГПК.

Образувано по две въззивни жалби против решение № 3542/09.08.24г.,постановено по гр.д.№ 1442/24г.по описа на ПдРС,9-ти гр.с.

С въззивната жалба на Ц. И. К.,ЕГН-***** решението се атакува както в частта,с която е осъдена УМБАЛ „*****“ЕАД,гр.П. на осн.чл.49 във вр.с чл.45 от ЗЗД да заплати на Е. Р. Г., ЕГН-*****,действаща чрез своята майка и законен представител А. Ф. Г.,ЕГН-***** обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие на осъществено на 01.02.2019 г. по непредпазливост деяние от Ц. И. К. – ***** на УМБАЛ „*****“ ЕАД, изразяващо се в ***** , с последваща ***** на останалата част от ***** , което е довело до ***** на част от тялото – ***** ,за размера над 5000лв.до присъдените 25 000лв.,ведно със законната мораторна лихва,считано от датата на настъпване на увреждането – 01.02.2019г.до окончателното изплащане на сумата,така и в частта,с която е уважен предявеният против К. обратен иск за осъждането □ да заплати на УМБАЛ „*****“ сумата от 25 000лв.на осн.чл.203,ал.2,предл.второ от КТ във вр.с чл.45 от ЗЗД,ведно със законната лихва,която сума представлява обезщетение за вреди, причинени на работодателя УМБАЛ „*****“ от ответната страна Ц. И. К. – при или по повод осъществяване на работата й при ищцовото дружество, които са причинени вследствие на престъпление по чл.134,ал.2,предл. второ във вр. с ал.1 от НК,установено с Решение №

1056/06.07.2020 г. по а.н.д. № 3415/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, *при условие*, че УМБАЛ „*****“ изплати посочената парична сума, ведно със законната лихва в полза на Е. Р. Г., действаща чрез своята майка и законен представител А. Ф. Г.

Жалбоподателката поддържа, че решението е неправилно, незаконосъобразно и необосновано, като размера на присъденото обезщетение не е определен по справедливост съобразно критериите на чл. 52 от ЗЗД, за което се излагат съображения в жалбата. Моли съда да отмени решението, като вместо това постанови друго, с което да отхвърли предявеният главен иск от УМБАЛ „*****“ ЕАД за размера над 5000 лв. до присъдения размер от 25 000 лв., както и да отхвърли изцяло предявеният от УМБАЛ „*****“ против нея обратен иск изцяло поради изтекла погасителна давност. Претендира разноски за двете инстанции.

Въззиваемата по тази жалба страна УМБАЛ „*-*****“, гр. П. намира жалбата за неоснователна по съображения, изложени в писмен отговор.

С въззивната жалба, подадена от УМБАЛ „*****“, ЕИК-***** решението се обжалва само в частта, с която болничното заведение е осъдено да заплати на Е. Р. Г., ЕГН-*****, действаща чрез своята майка и законен представител А. Ф. Г., ЕГН-***** на осн. чл. 49 във вр. с чл. 45 от ЗЗД сумата от 25 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие на осъществено на 01.02.2019 г. по непредпазливост деяние от Ц. И. К. – ***** на УМБАЛ „*****“, изразяващо се в ***** с последваща ***** на останалата част от ***** , което е довело до ***** на част от тялото – ***** , ведно със законната мораторна лихва, считано от датата на настъпване на увреждането – 01.02.2019 г. до окончателното изплащане на сумата. Излагат се доводи, че съдът не е приложил правилно чл. 52 от ЗЗД и не определил размера на неимуществените вреди по справедливост. Поддържа се също, че съдът не е разгледал своевременно заявеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност на част от претендираните лихви за забава върху сумата от 25 000 лв. и е уважил този акцесорен иск изцяло от датата на деликта до пълното заплащане на сумата. Иска отмяна на решението в атакуваната му част, включително законната лихва върху сумата от 25 000 лв. като неправилно. Претендират се разноски за заплащане на ДТ за въззивното обжалване.

Въззиваемата по тази жалба страна Ц. И. К. не е взела становище по същата.

Въззиваемата и по двете жалби Е. Р. Г., ЕГН-*****, действаща чрез своята майка и законен представител А. Ф. Г., ЕГН-***** също не е изразила становище по тях.

ПдОС, след преценка на събраните по делото доказателства, допустимостта и основателността на жалбите, намира за установено следното:

Жалбите са допустими като подадени от надлежни страни в законния срок против подлежащ на обжалване съдебен акт.

При разглеждането им по същество съдът намира жалбата на Ц. И. К. за неоснователна, а жалбата на УМБАЛ „*****“ за частично основателна по следните

съображения:

Пред първата инстанция е предявен иск от Е. Р. Г., действаща чрез своята майка и законен представител А. Ф. Г. против УМБАЛ „*****“ с правно основание чл.49 във вр.с чл.45 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди- болки и страдания, вследствие на осъществено на 01.02.2019г. по непредпазливост деяние от ***** на УМБАЛ „*****“- Ц. И. К. в размер на 25 000 лв. Ц. К. е конституирана като трето лице-помагач по делото на страната на ответника, който с писмения отговор е предявил обратен иск против същата с правно основание чл.203, ал.2, предл. второ КТ във вр. с чл.45, ал.1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 25 000 лв. обезщетение за вреди, причинени на работодателя УМБАЛ „*****“ от ответната страна Ц. И. К. – при или по повод осъществяване на работата ѝ при ищцовото дружество, които са причинени вследствие на престъпление.

Твърденията в исковата молба са, че ищцата е била приета в ответното болнично заведение-в клиниката по инфекциозни болести за лечение на 28.01.19г., придружавана от майка си А. Г., тъй като към онзи момент е била на 8 месеца. След постъпването ѝ, на ищцата бил сложен абокат. На 01.02.19г. лекарският екип взел решение детето да бъде изписано. Майката и бебето били извикани в манипулационната стая от *****ката Ц. К. за сваляне на абоката. При свалянето му К., която извършвала манипулацията, при опит да среже с ножица лейкопласта, с който бил закрепен абоката, отрязала крайната ***** на пети пръст на ***** на детето. След установяване на увреждането същото било преместено с линейка в клиниката по детска хирургия. Вследствие на полученото нараняване се наложило извършването на частична ***** на пети пръст на ***** на детето – ***** на част от пръста, като при извършване на *****та било установено, че са останали около 2 мм от ***** . ***** била отстранена чрез ***** , след което бил оформен ***** на пети пръст на ***** . Престоят в клиниката по детска хирургия продължил от 01.02.2019г. до 05.02.2019г.

Твърди се във връзка с причинените неимуществени вреди на ищцата, че следващият един месец след изписването същата станала неспокойна, нарушил се режимът на хранене и спане и детето започнало да се събужда по-често по време на сън. След проведения контролен преглед било констатирано, че детето се възстановява добре, но следващите няколко месеца продължило да има проблеми с режима на хранене и спане, като често се събуждало и плачело в продължение на няколко минути. Сочил се, че през деня – по време на игра, детето често криело своята лява ръка и почти не я използвало. Твърди се, че това състояние продължило до навършване на две годишна възраст на детето. През следващите години, докато детето растяло, многократно се случвало да пита своите родители защо малкият пръст на ***** е по-различен от този на дясната. Детето изпитвало срам от загрозяването на ръката си, което загрозяване било видимо за околните и най-вече за децата на нейната възраст. Детето започнало да крие лявата си ръка от околните, което довело до ежедневно неудобство за него. Твърди се, че в следствие на получената травма детето претърпяло неимуществени вреди, изразяващи се в болки, страдания, нарушен режим на хранене и спане, срам неудобство и затруднения при използване на лявата си ръка в

ежедневието.Поддържа се,че полученото травматично увреждане представлява средна телесна повреда,изразяваща се в ***** на левия горен крайник за цял живот,което било видно от решение № 1056/06.07.2020г. по а.н.д. № 3415/2020г. на ПдРС,постановено по реда на чл. 78а НК.С цитираното решение Ц. К. била призната за виновна за това, че на 01.02.2019г. в УМБАЛ „*****,Клиника по инфекциозни заболявания,по непредпазливост е причинила на Е. Р. Г. средна телесна повреда,изразяваща се в *****, с последваща ***** на останалата част от *****, което увреждане представлява ***** на част от тялото – *****,чрез извършване на действия,които спадат към правнорегламентирана дейност,представляваща източник на повишена опасност, а именно – действия (сваляне на абокат, фиксиран с шина на ръката),които са включени в длъжностната характеристика на ***** при *****,Клиника по инфекциозни заболявания,които тя няма право да упражнява съгласно трудов договор № 289/10.08.2011г.,сключен между Ц. И. К. и УМБАЛ „***** и съгласно длъжностна характеристика за *****, като е призната за виновна за престъпление по чл.134, ал.2,предл.2 във вр.с ал.1 от НК.

Ответникът УМБАЛ „***** в отговора си по чл.131 от ГПК не оспорва,че Ц. И. К. е призната за виновна за соченото престъпление.Не оспорва, че детето е претърпяло болки и страдания, но твърди, че към момента на травмата детето е било на 1 година и оперативната интервенция на *****та на пръста е приключила успешно – без необходимост от последващо лечение, като раната е зараснала за кратко време.Намира,че твърденията за това,че детето е било неспокойно и плачело месеци наред не могат да се свържат с причинената увреда и било нелогично това неспокойно поведение да е продължило около една година. При такова травматично увреждане било нормално да се изпитва болка,но не и за толкова продължителен период-цяла година,нито можело да бъде единствената причина за безпокойство и плач при дете на такава възраст. Поддържа,че е засегнат малкия пръст на ***** и не с е засяга захвата на ръката, нито пречи ръката да се използва пълноценно.Релевира възражение за изтекла погасителна давност по отношение на претенцията за присъждане на законна лихва за забава за периода от 01.02.2019г. до 25.01.2021г.

По отношение на предявеният срещу Ц. И. К. обратен иск ответното болнично заведение твърди,че третото лице – помагач е причинило на ищцата средна телесна повреда, изразяваща се в *****, с последваща ***** на останалата част от ***** чрез извършване на действия,които спадат към правнорегламентирана дейност,представляваща източник на повишена опасност. Счита,че доколкото вредата е причинена в резултат на престъпление, отговорността на *****я се определя от гражданския закон и ответникът по обратния осъдителен иск носи пълна имуществена отговорност.

Третото лице-помагач и ответник по обратния иск Ц. И. К. в писмения си отговор не оспорва,че е работила по трудов договор с УМБАЛ „***** като *****,както и че на 01.02.2019г.при медицинска манипулация се е стигнало до увреждане на пети пръст на ***** на ищцата.Възразява обаче,че вземането по обратния иск е погасено по давност,доколкото увреждането е настъпило на 01.02.2019г.,а обратният иск е предявен на 21.03.2024г.Счита

също,че предвид факта,че се е намирала в трудово-правни отношения с УМБАЛ „*****“,то размерът на нейната отговорност е определен в чл.206,ал.1 от КТ и той е до една брутна заплата.Отделно поддържа,че претендираното от ищцата обезщетение за неимуществени вреди е прекомерно, като последното следва да се намали до размер на сумата от 3000лв.

По делото е прието за безспорно между страните,че към 01.02.2019г. Ц. И. К. е полагала труд по трудово правоотношение при УМБАЛ „*****“ на длъжност „*****“.

Приложено е по делото а.н.д. № 3415/2020г. по описа на ПдРС,от което се установява, че с решение № 1056/06.07.2020г. Ц. И. К. е призната за виновна за това, че на 01.02.2019г. в УМБАЛ „*****“, Клиника по инфекциозни заболявания, по непредпазливост е причинила на Е. Р. Г. средна телесна повреда,изразяваща се в отнемане на крайната ***** на ставата на пети пръст на ***** , с последваща ***** на останалата част от ***** ,което увреждане представлява ***** на част от тялото – ***** ,чрез извършване на действия, които спадат към правнорегламентирана дейност,представляваща източник на повишена опасност,а именно – действия “сваляне на абокат, фиксиран с шина на ръката”,които са включени в длъжностната характеристика на ***** при УМБАЛ „*****“,Клиника по инфекциозни заболявания и които действия тя няма право да упражнява съгласно Трудов договор № 289/10.08.2011г.,сключен между нея и УМБАЛ „*****“ и съгласно длъжностната характеристика за ***** ,изготвен от Н. – Клиника по инфекциозни заболявания и утвърдена от изпълнителния директор на УМБАЛ „*****“ и подписана от Ц. К. на 21.03.2017г. – престъпление по смисъла на чл.134,ал.2,предл. второ във вр. с ал.1 от НК,като на основание чл.378,ал.4,т.1 от НПК във вр. с чл.78а от НК Ц. К. е освободена от наказателна отговорност,като ѝ наложено административно наказание глоба в размер от 1000лв.

По делото е приета и медицинска документация-епикризи от клиниката по инфекциозни заболявания и от клиниката по детска хирургия.Изготвена е и е приета СМЕ с вещо лице д-р М.Б. и е разпитан един свидетел на ищцата-М. Г.,дядо на детето.

Районният съд е изложил подробно фактическата обстановка,като пред въззивната инстанция не се представят доказателства,които да водят до промени на същата.Поради горното въззивния съд не смята за необходимо да я повтаря и препраща към нея на осн.чл.272 от ГПК.

По иска по чл.49 във вр.с чл.45 от ЗЗД първоинстанционният съд е приел,че са налице условията на чл.49 от ЗЗД за уважаване на иска,като е отчел спецификата на случая-вреда,настъпили при и по повод оказана медицинска помощ в лечебно заведение,както и правната регламентация на медицинската помощ.Съобразил е наличието на влязлото в сила решение,постановено по реда на чл.78а от НК по а.н.д. № 3415/2020г.,което има значението на влязла в сила присъда и е задължително за съда,разглеждащ гражданските последици от деянието,както и е приложил чл.300 от ГПК,като е изложил подробни мотиви в тази насока.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди и при съобразяване с нормата на чл.52 от ЗЗД съдът е изследвал конкретните обективно

съществуващи обстоятелства по делото. За правните си изводи се е позовал на заключението на изготвената и приета като неоспорена СМЕ и свидетелските показания на разпитания свидетел на ищцовата страна, които е обсъдил и ценил в светлината на чл. 172 от ГПК. При анализа на доказателствата районният съд е приел, че при осъществяване на деянието ищцата е била на 8-месечна възраст, както и обстоятелството, че увреждането е довело до ***** на тялото с последствия до края на живота на ищцата, като към настоящия момент петият пръст на ***** на пострадалата е с 2 см. по-къс от този на дясната ръка с възможност за увеличаване на тази разлика при израстване на пострадалата, която към момента на изслушване на съдебно-медицинската експертиза е на 6 – годишна възраст. Съдът е съобразил интензивните болки, изпитвани от пострадалата към момента на отнемане на част от крайната ***** на петия пръст на *****, последвалата оперативна интервенция за отнемане на цялата ***** чрез отнемане на останалите 2 мм. от последната, която е довела до допълнителни болки и страдания, но е приел въз основа на СМЕ, че периодът на възстановяване, свързан с изпитване на болка и след това изтръпване е продължил около 4-5 месеца, а не повече от година, както се твърди в исковата молба. В тази връзка подробно е изложил аргументи защо не е кредитирал показанията на свидетеля М. Г. Съдът е съобразил преживените психически страдания, свързани с изпитване на срам от липсата на част от петия пръст на ***** на пострадалата, както и липсата на възможност за възстановяване на този физически дефект, но също така е отчел и обстоятелството, че увреждането не е довело до засягане на хватателната способност на ръката, освен действия, свързани с фината моторика. С оглед на което, както и предвид икономическата конюнктура в страната е определил като справедлив размер на претендираното обезщетение за неимуществени вреди сумата от 25 000 лв. Цитирал е и практика на Върховния касационен съд, с която е определено обезщетение за неимуществени вреди при сходни телесни увреждания.

По предявения обратен осъдителен иск с правно основание чл. 203, ал. 2, предл. второ от КТ във вр. с чл. 45, ал. 1 от ЗЗД първостепенният съд е приел с оглед събраните доказателства, че увреждането е причинено от ответната страна Ц. К. по непредпазливост, но в резултат на извършено от нея престъпление по чл. 134, ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК, установено с влязлото в сила решение по чл. 78а НК на наказателния съд по а.н.д. № 3415/2020г., което е приравнено на влязла в сила присъда и е задължително относно тези обстоятелства (дееца, деянието, противоправността му и вината) за гражданския съд, съгласно чл. 300 ГПК. Поради което и с оглед основателността на главния иск против работодателя на ответната страна в размер на сумата от 25 000 лв., последната е осъдена да заплати на ответника по главния иск – УМБАЛ „*****“ размерът на присъденото обезщетение и на изтеклите лихви върху него, доколкото регресната отговорност на ответната страна е в пълен обем – до размера на всичко заплатено. Съдът е разгледал и направеното възражение за изтекла погасителна давност на това вземане от страна на ответника по обратния иск, като го е намерил за неоснователно с мотив, че отговорността на работника е специална имуществена отговорност за вреди по смисъла на чл. 203 от КТ, поради което давността за вземането започва да тече не от датата на деликта, както смята ответника по обратния иск, а с настъпването на вредата за работодателя. Вредата за работодателя – ищец по обратния иск

настъпвала с уважаване на главния иск и изплащане на заместващото обезщетение на увреденото лице.

Настоящата инстанция намира, че ПдРС е стигнал до правилни и законосъобразни изводи след обстоен анализ на всички събрани по делото доказателства, като е изложил подробни мотиви, които се споделят и от настоящата инстанция, поради което и на осн. чл. 272 от ГПК въззвеният съд препраща към тях.

И в двете въззивни жалби се оспорва размера на присъденото обезщетение, като се поддържа, че съдът не се е съобразил с критериите за справедливост. Отделно с въззивната жалба на УМБАЛ „*****“ се поддържа и възражението за изтекла погасителна давност по иска по чл. 49 от ЗЗД за присъждане на законна лихва върху сумата от 25 000 лв. за периода от 01.02.19г. (датата на деликта) до 25.01.21г. на основание чл. 111, б. „в“ от ЗЗД.

Въззивната инстанция намира за неоснователни възраженията в двете въззивни жалби относно присъдения размер на обезщетението за неимуществени вреди.

ПдРС при определяне на размера на обезщетението се е съобразил с чл. 52 от ЗЗД, като е взел предвид характера, степента и вида на увреждането, интензивността на причинените болки и страдания, продължителността на оздравителния процес, възрастта, физическото и психическо състояние на ищцата, както и възможностите □ за възстановяване и адаптация. Приел е, че се касае за дете в кърмаческа възраст към момента на увреждането, причинена е средна телесна повреда, изразяваща се в ***** на левия горен крайник за цял живот, възстановителния период е протекъл без усложнения в рамките на 4-5 месеца, запазена е хватателната способност на ръката, но има затруднения при фината моторика, налице е видимо загрозяване на ръката, което предизвиква у детето чувство на срам и неудобство до степен да крие ръката си, невъзможност за възстановяване на този физически дефект.

Не се споделят доводите на жалбоподателя УМБАЛ „*****“, че не се доказали бъдещи проблеми при осъществяване на трудови дейности от детето, доколкото била засегната ***** , а не се твърдяло тя да е водещата ръка при детето. Дори и да не е водеща, ***** има своите незаменими функции както в ежедневните дейности, извършвани от пострадалата, така и при упражняването на евентуална бъдеща трудова дейност, особено ако тя изисква фина моторика. В исковата молба не се твърди, че родителите са търсили психологическа или друга помощ във връзка с притесненията на детето от наличието на загрозяване на засегнатия пръст, поради което и не са събирани доказателства в тази връзка и в този смисъл са неоснователни и възраженията във въззивната жалба на УМБАЛ „*****“, че нямало данни за това по делото.

Основателно обаче в същата жалба се твърди, че районният съд е уважил изцяло както иска по чл. 49 от ЗЗД, така и акцесорният иск за заплащане на обезщетение в размер на законната мораторна лихва върху главницата за периода от момента на увреждането – 01.02.2019г. до окончателното изплащане на главното парично притезание, без да се произнесе по направеното с отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна

давност на претенцията за присъждане на законна лихва върху претендираната сума за периода от 01.02.19г.(датата на деликта) до 25.01.21г.на основание чл.111,б.“в“ от ЗЗД.Това възразение се поддържа и с въззивната жалба и въззивния съд дължи произнасяне по него.

Съгласно чл.111,б.“в“ от ЗЗД вземанията за лихви се погасяват с изтичането на тригодишна давност.Както е посочил и районният съд,вземането е станало изискуемо от датата на деликта-01.02.19г.Искът е предявен на 25.01.24г.Ищцата има право на мораторна лихва,тъй като давността тече от всеки ден на забавата,но не за целия период,а за последните три години преди предявяването на иска,т.е.от 25.01.2021г.до датата на исковата молба-25.01.2024г.и до окончателното изплащане на главницата,за който период вземането не е погасено по давност.

Ето защо атакуваното решение в частта,с която е присъдена законна лихва върху сумата от 25 000лв.,дължима от УМБАЛ „*****“ на ищцата,следва да се отмени за периода от 01.02.19г.до 24.01.21г.и в тази част искът да се отхвърли,а в останалата част-да се потвърди.

Ето защо настоящата инстанция намира,че определеният размер на обезщетението за неимуществени вреди не е прекомерен.Правилно първостепенният съд е уважил претенцията в пълния претендиран размер,като е преценил,че справедливото обезщетение възлиза на сумата от 25 000лв.,достатъчна да обезщети ищцата за претърпените болки и страдания.Този размер удовлетворява обществения критерий за справедливост при съществуващите в страната обществено-икономически условия на живот,с оглед на конкретните обстоятелства по делото и съответства на съдебната практика по аналогични случаи.

С оглед на изложеното,въззивната инстанция намира,че обжалваното решение следва да се отмени в частта,с която е присъдена законна лихва върху сумата от 25 000лв.,дължима на осн.чл.49 от ЗЗД от УМБАЛ „*****“ на ищцата за периода от 01.02.19г.до 24.01.21г.,като вместо това се постанови друго,с което да се отхвърли претенцията за законна лихва за този период.В останалата му част решението следва да се потвърди като правилно и законосъобразно.

Предвид изхода на спора разноси не се присъждат на двамата жалбоподатели,а въззиваемата Е. Р. Г.,действаща чрез своята майка и законен представител А. Ф. Г. не е претендирала такива.

Водим от горното Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3542/09.08.24г.,постановено по гр.д.№ 1442/24г.по описа на ПдРС,9-ти гр.с.в *частта*,с която е присъдена законна лихва върху сумата от 25 000лв.,която е осъдена УМБАЛ „*****“,ЕИК-***** да заплати на Е. Р. Г.,ЕГН-*****,действаща

чрез своята майка и законен представител А. Ф. Г.,ЕГН-***** на осн.чл.49 от ЗЗД,която сума представлява обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди – болки и страдания,вследствие на осъществено на 01.02.2019г.по непредпазливост деяние от Ц. И. К. – ***** на УМБАЛ „*****“,изразяващо се в *****, с последваща ***** на останалата част от *****, което е довело до ***** на част от тялото – *****,за периода от 01.02.19г.до 24.01.21г.,като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ искането на Е. Р. Г.,ЕГН-*****,действаща чрез своята майка и законен представител А. Ф. Г.,ЕГН-***** за законна лихва върху сумата от 25 000лв.по иска с правно основание чл.49 във вр.с чл.45 от ЗЗД,предявен против УМБАЛ „*****“ за периода от 01.02.19г.до 24.01.21г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3542/09.08.24г.,постановено по гр.д.№ 1442/24г.по описа на ПдРС,9-ти гр.с.в *частта*,с която е осъдена на основание чл. 49 ЗЗД във вр. с чл. 45 ЗЗД УМБАЛ „*****“,ЕИК- ***** да заплати на Е. Р. Г.,ЕГН-*****, действаща чрез своята майка и законен представител А. Ф. Г.,ЕГН-*****, сумата от 25 000лв.,представляваща обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди – болки и страдания,вследствие на осъществено на 01.02.2019г. по непредпазливост деяние от Ц. И. К. – ***** на УМБАЛ „*****“,изразяващо се в *****, с последваща ***** на останалата част от *****,което е довело до ***** на част от тялото – *****, ведно със законната мораторна лихва,считано от 25.01.2021г.до окончателното изплащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3542/09.08.24г.,постановено по гр.д.№ 1442/24г.по описа на ПдРС,9-ти гр.с. в *частта*,с която е уважен предявеният против К. обратен иск за осъждането □ да заплати на УМБАЛ „*****“ сумата от 25 000лв.на осн.чл.203,ал.2,предл.второ от КТ във вр.с чл.45 от ЗЗД,ведно със законната лихва,която сума представлява обезщетение за вреди,причинени на работодателя УМБАЛ „*****“ от ответната страна Ц. И. К. – при или по повод осъществяване на работата ѝ при ищцовото дружество, които са причинени вследствие на престъпление по чл.134,ал.2,предл. второ във вр. с ал.1 от НК,установено с Решение № 1056/06.07.2020 г. по а.н.д. № 3415/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, *при условие*,че УМБАЛ „*****“ изплати посочената парична сума,ведно със законната лихва в полза на Е. Р. Г.,действаща чрез своята майка и законен представител А. Ф. Г.,както и в частта за разноските.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБългария при условията на чл.280 от ГПК в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____